

stopijo k njej, jo dvignejo in jo začno ljubeče izpraševati, kaj ji je.

„Sneg . . . mama . . . moo . . . je . . . rože . . . eee . . .“ zaplače Tončka.

Mati jo gledajo začudeno. Dolgo jo morajo izpraševati, da zvedó, kaj je povzročilo Tončki žalost.

„Kje je sneg, revica mala? To se ti je sanjalo. Rože niso uvele in tudi snega ni.“

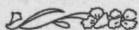
Deklica pa gleda neverjetno, a naposled se vendar da preveriti. Zleze v posteljo in kmalu trdno zaspi . . .

Ko se je Tončka zjutraj vzbudila je bilo še mračno. Za trenotek je poležala, a ko se je spomnila na svoje sanje, se je prestrašila in urno skočila iz postelje. Oblekla se je z naglico, da bi ji je človek nikdar ne prisodil, in brzo stekla na vrt. A ko je stopila iz hiše, jo je zazebló, da se je vsa stresla. In ko je pogledala po vrtu, je bilo vse belo: mrzla slana je ležala naokrog.

Tončka je stekla k rožam, ki so pa bile skoraj prav take kot one v sanjah. Tedaj je pa zaplakala, kot bi ji bili umrli starši, in trepetaje je vzdihovala:

„Ah, moje uboge rože!“

Gnjevoš.

Dogodek.

Zapel je zvon in svečano se je razlegel otožni glas po vasi. Ljudje so se odkrivali in se prekrizavali. Polglasno, glave sklonjene, roke sklenjene, so začeli moliti.

Solnce je ravno zatonilo, in krvavo rdeča zarja je odela nebo.

„Bog se usmili duše,“ so sklenili ljudje molitev, se prekrizali in se pokrili. Dvignili so glave, posedli po klopeh pred hišami in se ozirali na nebo, kjer so se polagoma pojavljale blesteče zvezde.

Zvon je utihnil, in skrivnostna tišina je zavládala vsenaokrog.

Na koncu vasi v mali hiši, je povasoval angel smrti. Nezvan in nepričakovan je prišel in poljubil je malo Stanko, ki se je nasmehnila v slovo in odšla z božjim poslancem iz doline solz v kraj neizraznega veselja blaženih. Pri njenem truplu pa je plakal žalostni oče, tarnala nesrečna mati in jokali so bratje in sestre. A Stanka je ležala mirno, nepremično, brez čutno. Ni slišala in ni čutila, zakaj potekel je njen čas in prišla je njena ura . . .

Skozi malo, z rdečim zastorom zagrnjeno je pokuhala v sobo luna, kot bi hotela videti še enkrat tiste nedolžne Stankine oči, a ko je uzrla žalost, se je skrila za oblake.

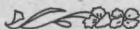
In prišle so sosede in so oblekle Stanko v lepo belo obleko in jo položile na mrtvaški oder. Ob odru pa so prižgale sveče in nanesele cvetk.

Potem so začeli prihajati ljudje, in težek vzduh je zavladal po sobi.

Pretrgano ihtenje in tihe molitve so motile smrtni mir.

Zunaj je pa snivala poletna noč svoj blaženi sen.

Gnjevoš.

Bolnica.

Pred nekaj dnevi je zbolela naša mala Zinka. Zdaj leži vsa bolna in uboga v svoji postelji. Tudi blede se ji, iz ust ji prihajajo nerazumljive besede.

Mama sedi kraj njene postelje in joka.

„Zinka! Zinka!“

Zinka se ne gane in zrè z velikimi, otroškimi očmi v svet.

„Ne umri še, Zinka!“

Tedaj se zganejo njene ustnice.

„Mama! Žejna!“

V trenutku ji ponudi mama vode. Zinka pije, a čisto malo; toliko, da si omoči jezik.

„Dosti!“